

by žalobkyně konečnou výši peněžitého nároku nepřizpůsobila výsledkům vyúčtování provedeného za sporu. Jest proto souhlasiti s odvolacím soudem, že žalobní prosba nevyhovuje této náležitosti, pokud podle ní má býti žalovaný Dr. Julius B. uznán povinným, vydati k rukám Dr. Otakara B-a »peněžité obnosy, vybývající po konečném vyúčtování příjmů a vydání správy tam blíže naznačené, (srovn. sb. n. s. čís. 765)« a nelze proti tomu ani namítnouti, že uvést peněžitou částku číselně by bylo spojeno s obtížemi (srovnej Neumann, Kommentar zu den Zivilprozessgesetzen, druhý svazek, Vídeň, 1928, str. 867), při čemž se připomíná, že zákon se o to postaral, by v případě, že žalobce udal svůj nárok příliš vysoko a proto částečně podlehl, nemusel hraditi útraty (§ 43 druhý odstavec c. ř. s.), ani se dovolávati ustanovení čl. XLII uvoz. zákona k c. ř. s., které jako jedinou výjimku z předpisu § 226 c. ř. s. (srovnej též Neumann, Kommentar zu den Zivilprozessgesetzen, druhý svazek Vídeň 1928 str. 868) nelze obdobou rozšiřovati na jiné případy. Ale to mohlo vésti jen k zamítnutí (sb. n. s. čís. 9656) neurčité části žaloby, a odvolací soud nebyl oprávněn, by z tohoto důvodu k odvolání žalované strany zrušil napadený rozsudek i s doplňujícím usnesením a žalobu odmítl, a to ani tenkrát, kdyby vskutku šlo o nepřipustné hromadění nároků v žalobě (§ 227 c. ř. s.), jež, pokud okresní soud pro jednotlivé nároky jest věcně a místně příslušným, jest jen vadou formální, podle §§ 84 a 85 c. ř. s. odstranitelnou, jak blíže doličeno v rozhodnutí uveřejněném ve sb. n. s. pod čís. 8955, a jinak mohlo by býti jen důvodem, by soud vyslovil svou nepřislušnost ohledně onoho pokud se týče ohledně oněch nároků, které nepatří do jeho příslušnosti. Na odvolacím soudě tudíž bude, by především rozhodl o rekursu žalované strany do usnesení prvního soudu, jímž byla zamítnuta námitka věcné nepřislušnosti soudu, a po případě pak o odvoláních obou stran, při čemž se podotýká, že žalobce má v žalobě uvést i veškeré okolnosti důležité pro posouzení věcné a místní příslušnosti dovolaného soudu a že, pokud tak neučinil a soud v důsledku toho neuznal svou příslušnost, jde to na jeho vrub.

Čís. 10421.

Útraty vzniklé vymáháním vylučovacího nároku ve smyslu § 11 vyr. ř. jsou dotčeny vyrovnáním, byly-li přisouzeny již před jeho zahájením.

Ke zrušení exekuce povolené proti předpisu § 10 vyr. ř. stačí, že dlužník vznesl proti výkonu exekuce »odpor« z důvodu zahájení vyrovnacího řízení.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1930, R II 463/30).

Nálezem rozhodčího soudu Pražské plodinové bursy ze dne 27. srpna 1930 byl uznán Josef F. povinným vydati firmě R. jako její vlastnictví 41 beden amerického vepřového sádla a zaplatiti jí útraty sporu 624 Kč. Dne 28. srpna 1930 bylo o jmění Josefa F-a zahájeno vyrovnací řízení.

Exekuci k vydobytí útrat sporu 624 Kč soud první stolice podle § 10, první odstavec, vyr. ř. zrušil. Rekursní soud zrušil napadené usnesení. Důvody: Exekuční titul, nález rozhodčího soudu Pražské plodínové bursy ze dne 27. srpna 1930 obsahuje kromě výroku o povinnosti vydati 41 beden amerického vepřového sádla též výrok o zaplacení útrat 624 Kč žalující straně. Podle usnesení krajského soudu bylo proti Josefu F-ovi zahájeno vyrovnací řízení dnem 28. srpna 1930. Jest tedy pohledávka útrat v rozepři, z níž vzešel exekuční titul, vyrovnáním zasažena, ježto útraty byly přisouzeny před zahájením vyrovnacího řízení (rozh. čís. 7392 sb. n. s.). Byla proto exekuce pro útraty 624 Kč povolena neprávem. Prvý soud však nebyl oprávněn, by exekuci dne 1. září 1930 povolenou, nevyčkal pravoplatnosti tohoto svého usnesení, již dne 4. září 1930 sám zrušil. Neprávem dovolává se první soud rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 12. prosince 1929, R I 891/29 čís. 9451 sb. n. s., podle něhož právoplatně povolenou exekuci jest zrušiti, vyjde-li na jevo, že byla povolena na předměty, na které není přípustná (§ 39 druhý odstavec ex. ř.). V projednávaném případě jde o to, že exekuce neměla býti povolena pro útratovou pohledávku vzhledem k ustanovení § 10 vyr. ř., a proto měl první soud vyčkati, zda podá povinná strana rekurs proti povolení exekuce, jsa ve smyslu § 425 c. ř. s. a § 78 ex. ř. svým usnesením vázán.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

I když hlavní nárok na vydání 41 beden sádla, přiznaný vymáhající věřitelce nálezem rozhodčího soudu pražské plodínové bursy ze dne 27. srpna 1930 a kotvící ve vlastnickém právu vymáhající věřitelky, jest nárokem vylučovacím ve smyslu § 11 první odstavec a 21 vyr. ř., jenž zahájením vyrovnacího řízení nebyl dotčen, nemá to význam pro posouzení otázky přípustnosti exekuce na jmění vyrovnacího dlužníka pro útraty sporu, tudíž pro pohledávku peněžní, na niž by v tomto případě mělo vyrovnací řízení plný vliv, ježto útraty byly přisouzeny již před jeho zahájením (srovnej plenární usnesení nejvyššího soudu čís. 7392 sb. n. s.). Avšak exekuce k vydobytí této útratové pohledávky 624 Kč byla povolena usnesením ze dne 1. září 1930, tedy již po zahájení vyrovnacího řízení, k němuž došlo 28. srpna 1930. Povolení exekuce stalo se tudíž proti předpisu § 10 vyr. ř. a proto ji právem první soud podle § 39 čís. 2 ex. ř. zrušil, neboť stačilo, že dlužník vznesl proti výkonu exekuce »odpor« z důvodu zahájení vyrovnacího řízení, tedy v podstatě stížnost podle § 68 ex. ř., která pak zavdala příčinu ke zrušení exekuce ve smyslu § 39 čís. 2 ex. ř. (srov. rozh. čís. 7193 sb. n. s.).

Čís. 10422.

Dostane-li nevěsta od rodičů splněním jejich dotační povinnosti určitý peníz a převezme-li se ženichem od jeho rodičů usedlost za úplat, v níž bývá pravidelně spoluzahrnut výměnek pro odstupujícího, peněz pak,